

El missatge dels vots en blanc

Ara que les eleccions al Parlament Europeu ja han quedat enrere i les altres cites electorals encara són lluny, potser és un bon moment per reflexionar, no ja sobre l'augment de l'abstenció, del qual es parla sovint, sinó del fenomen paral·lel del qual no es parla quasi mai: l'augment del vot en blanc. Segons els resultats dels últims comicis, el vot en blanc a la demarcació gironina es va multiplicar per cinc i va ser el segon més alt de l'Estat, amb un total de 6.272 vots.

Per tal de justificar l'abstenció se solen trobar diversos arguments més o menys enganyosos: el mal temps, el bon temps, la mandra ocasional o congènita dels cridats a participar... Però per als vots en blanc no valen excuses de mal pagador. Si 6.272 ciutadans, plenament conscients del que fan, surten de casa, s'acosten al col·legi electoral, compleixen escrupolosament tots els requisits del ritual burocràtic... i acaben dipositant a l'urna un sobre sense res a dintre, vol dir que alguna cosa funciona malament. Aquestes persones, amb un gest eloqüent, emeten un doble missatge: d'una banda, demostren que creuen en la democràcia; de l'altra, posen de manifest que estan cansats, avorrits, molestos o, com a mínim, perplexos davant del panorama que tenen al davant i de les ofertes que els són presentades.

El vot en blanc és, doncs, un vot tan seriós i responsable com el positiu, i caldria que se'l tingués en la mateixa consideració. Si tots els votants en blanc poguessin formar un partit, disposarien d'un grapat d'escons buits que demostrarien als elegits el grau de representativitat real que ostenten i el nivell de desafecció que pateix una part considerable de la ciutadania. Esbrinar les causes d'aquesta desafecció és tant o més important que estudiar les de l'abstenció. Que una part dels ciutadans no vagin a votar és

preocupant, però que una altra part vagin a votar expressament a favor de ningú encara ens hauria de preocupar més.

Fotomuntatge de Pep Caballé a partir d'unes fotos de Pep Iglesias. Vidres de la Coma-Cros i assaig dels Deambulants.

Bartlebys gironines. El personatge d'un conte de Herman Melville titulat *Bartleby, l'escriptor* s'ha convertit en el paradigma de l'escriptor que no produeix, que roman en silenci aferrat a una màxima: «M'estimaria més no fer-ho». En aquest número de la *Revista* recuperem tres autores que podríem qualificar –salvant totes les distàncies– de Bartlebys. Dues d'elles van irrompre amb força al panorama literari català (Silvia Manzana i Bel Bosck) i després s'han passat una colla d'anys sense publicar, i la tercera (Pietat Estany) ha exercit de creadora gairebé clandestina de les respostes del famós consultori d'Elena Francis a Ràdio Barcelona, un dels programes radiofònics més escoltats durant el franquisme.